

Groot-Israël ideologie leidt tot teloorgang democratie

Uitgever Ha'aretz over macht van kolonistenbeweging

Volgens Amos Schocken, de uitgever van het dagblad Ha'aretz, is er wel degelijk een verschil tussen de apartheid, het officiële systeem van rassen-segregatie tussen 1948 en 1990 in Zuid Afrika en wat er nu gebeurt in Israël en de bezette Palestijnse gebieden. Maar er zijn ook overeenkomsten.

Amos Schocken

In januari 1993 zei de Israëlische premier Jitschak Rabin tijdens een Knesset-vergadering: 'Iran bevindt zich in het eerste stadium van het verkrijgen van niet-conventioneel militair vermogen in het algemeen, en van nucleair vermogen in het bijzonder. Onze inschatting is dat Iran momenteel voldoende mankracht heeft en over voldoende middelen beschikt om binnen tien jaar kernwapens te bezitten. Samen met andere leden van de internationale gemeenschap houden we Irans nucleaire activiteiten nauwgezet in de gaten. Die andere leden maken er geen geheim van dat ze zich zorgen maken over de mogelijkheid dat Iran kernwapens zou kunnen bezitten, en dit is één van de redenen dat het van groot belang is om vooruitgang te boeken in het vredesproces, nu de gelegenheid daartoe nog aanwezig is.'

De Israëlische strategie in die periode, zichtbaar in de Oslo-akkoorden, was erop gericht een einde te maken aan de prioriteit om meer nederzettingen te bouwen en ook om Israëls Arabische staatsburgers beter te behandelen. Als de zaken sindsdien anders waren verlopen, zou de kwestie-Iran erop dit moment misschien anders hebben uitgezien. Naar later bleek botste de Oslo-strategie echter met een andere, sterkere ideologie; de ideologie van *Goesj Emoënim* (Blok der Getrouwen), die vanaf de jaren zeventig, afgezien van de Oslo-periode en de perikelen rond de terugtrekking uit Gaza, de feitelijke basis legde voor het beleid van de Israëlische regering. Zelfs regeringen die op het eerste gezicht volstrekt niet geïdentificeerd konden worden met de strategie van Goesj Emoënim bleken in de praktijk die strategie toch uit te voeren.

Ehoed Barak, toen nog van de Arbeidspartij, ging er zelfs prat op dat hij, in tegenstelling tot voorgaande premiers, geen grondgebied aan de Palestijnen had teruggegeven. Tijdens zijn premierschap groeide het aantal kolonisten aanzienlijk. De regering van Ehoed Olmert (Kadima-partij) verklaarde te streven naar een politiek van loskoppeling van Judea en Samaria en sprak met Palestijnse leiders over een overeenkomst, maar deed niets om het proces van Israëlische kolonisatie in de bezette gebieden te stoppen, een proces dat indruist tegen ieder streven naar overeenstemming.

Voortzetting Onafhankelijkheidsoorlog

De strategie die voortkomt uit de ideologie van Goesj Emoënim is eenvoudig en helder: de Zesdaagse Oorlog wordt gezien als een voortzetting van de Onafhankelijkheidsoorlog, zowel wat betreft het veroveren van land, als de gevolgen die de oorlog heeft voor de Palestijnse bevolking. Volgens deze strategie zijn de bezettingsgrenzen van de Zesdaagse Oorlog de permanente grenzen van Israël. De Palestijnen die in die gebieden leven – degenen die niet gevlucht zijn en niet zijn verdreven – zullen onderworpen moeten worden aan een harde repressie, die hun neiging te vluchten zal stimuleren en uit zal draaien op hun volledige verdrijving. Hun lot zal gelijk zijn aan dat van de Palestijnse vluchtelingen uit de Onafhankelijkheidsoorlog. De Palestijnen in de nieuwe gebieden zullen natuurlijk geen Israëlische staatsburgers worden.

De ideologie van Goesj Emoënim komt voort uit religieuze, niet uit politieke

motieven. Volgens deze ideologie is Israël er voor de joden, en het zijn niet alleen de Palestijnen uit de bezette gebieden die irrelevant zijn; ook de Palestijnse burgers van Israël zullen onderworpen worden aan discriminatie ten aanzien van hun burgerrechten en hun staatsburgerschap.

Het is een strategie van apartheid en van het stelen van land, die de juridische aspecten van het bezit van land negeert, evenals de mensenrechten en het principe van gelijkheid dat in Israëls Onafhankelijkheidsverklaring wordt gegarandeerd. Tegelijkertijd is het een strategie van eindeloos geduld; waar het om gaat is om net zo lang door te gaan totdat het doel is bereikt. De term *apartheid* heeft betrekking op het systeem van discriminatie van zwarten dat ooit in Zuid Afrika bestond. Ook al is er een verschil tussen de apartheid zoals die in Zuid Afrika bestond en datgene wat er in de bezette gebieden gebeurt, er zijn wel degelijk overeenkomsten. Er leven twee bevolkingsgroepen in hetzelfde gebied, waarvan er één alle rechten en bescherming geniet, terwijl de ander, die overheerst wordt door de eerste groep, elk recht wordt onthouden. Dit is een bij uitstek ondemocratische situatie.

Veerkracht

Sinds de Zesdaagse Oorlog is er geen enkele andere groep geweest die de ideologische veerkracht bezat van Goesj Emoënim, en het is dan ook geen wonder dat vele politici deze ideologie hebben gebruikt om hun persoonlijke politieke ambities te verwezenlijken. Zevoelen Hammer, die deze ideologie zag als de beste manier om het leider-

schap van de Nationaal Religieuze Partij te verwerven, en Ariel Sjaron, die deze ideologie zag als de beste manier om het leiderschap van de Likoeid te verwerven, waren slechts twee van velen. Op dit moment volgt Viktor Lieberman hun voorbeeld.

Deze ideologie ziet het tot stand brengen van een Israëliësch apartheidregime als een noodzakelijk middel om de gestelde doeleinden te verwezenlijken. Illegale en zelfs volstrekt criminele activiteiten vormen geen belemmering voor de tenuitvoerlegging van deze ideologie, die uitgaat van een geperverteerde interpretatie van het jodendom. De ideologie heeft grote successen geboekt. Zelfs als door Goesj Emoënim geïnspireerde acties in tegenspraak zijn met wat de regering zelf wil, blijkt die regering dit soort activiteiten toch al snel te steunen. Voor iedereen die met de kolonisten te maken heeft is het overduidelijk, dat de regering in de praktijk een instrument is dat Goesj Emoënim naar believen kan inzetten.

De ideologie mag zich verheugen in een immense populariteit in de Verenigde Staten. President George W. Bush was nog in staat om financiële garanties voor Israël te blokkeren vanwege de nederzettingen die werden gebouwd door de regering-Sjamir (die zei dat liegen geoorloofd was om de ideologie van Goesj Emoënim te verwezenlijken). Momenteel echter zijn de Republikeinse presidentskandidaten in een concurrentiestrijd met elkaar verwickeld over de vraag wie van hen Israël en de bezetting het meest krachtadig steunt. Geen van hen peinst erover de benadering van de eerste president Bush over te nemen, want dat zou waarschijnlijk het einde van hun kandidatuur betekenen.

Men kan twisten over de vraag wat de reden hiervoor is; het grote aantal evangelische christenen binnen de Republikeinse partij, de problematische relatie tussen het Westen en de islam, of de macht van de joodse lobby, die volledig verslaafd is aan de ideologie van Goesj Emoënim. Maar het resultaat is duidelijk: het is niet gemakkelijk, en misschien zelfs onmogelijk voor een Amerikaanse president om op te treden tegen Israël's apartheidspolitiek.

Lastercampagne

Omdat een apartheidbeleid, ook vanuit democratisch perspectief, overduidelijk illegaal is, kan een apartheidregime geen oppositie of kritiek tolereren. De ideologie

van Goesj Emoënim beoogt dan ook alle oppositie en kritiek te elimineren, en aldus te garanderen dat niets de activiteiten van Goesj Emoënim kan belemmeren, zelfs als die activiteiten illegaal of crimineel zijn en gericht op het bestendigen van apartheid. De illegale activiteit dient legaal te worden gemaakt, door de wet aan te passen, of door de juridische interpretatie van bestaande wetgeving te veranderen.

Het is tegen deze achtergrond dat we de huidige campagne voor het tot stand brengen van wetgeving moeten bezien, gericht tegen het Hooggerechtshof, tegen mensenrechtenorganisaties en tegen de pers. Het gaat gepaard met een ongekende lastercampagne. Dat geldt ook voor de wetgeving die gericht is tegen de Arabische burgers van Israël, zoals de Loyaliteitswet en het voorstel voor een Basiswet van Israël als de Staat van het Joodse Volk. Hetzelfde kan worden gezegd van de zogeheten Boycotwet, waarmee voorkomen moet worden dat de Israëliëse apartheid op dezelfde wijze wordt bestreden als destijds die in Zuid Afrika. Ook de campagne van uitlokking en intimidatie, gericht tegen de noodzakelijke en gerechtvaardigde kritiek uit de wereld van onderwijs en universiteiten, komt voort uit deze motieven.

Hooggerechtshof obstakel

Het Hooggerechtshof, dat het nederzettingenproject toestond en zich maar al te vaak voor het karretje van Goesj Emoënim liet spannen, is nu een obstakel geworden dat moet worden geëlimineerd.

De voornaamste reden hiervoor is dat de aanhangers van Goesj Emoënim het Hooggerechtshof verwijten dat het weigert de kolonisatie van land in bezit van Palestijnse burgers te erkennen en ook om de beslissing van de regering nietig te verklaren om de nederzettingen in de Gazastrook te evacueren. Omdat het land door God en door de geschiedenis aan de joden is toegerekend (vanuit dit perspectief bezien zijn er overeenkomsten tussen Goesj Emoënim en Hamas), meent men geen andere keuze te hebben dan rechters voor het Hooggerechtshof te kiezen die op Palestijns land leven, misschien wel op land in privé-bezit, rechters die begrijpen dat er niet zoiets bestaat als 'land in particulier Palestijns bezit'.

Ook verdient het Hooggerechtshof het volgens deze zienswijze om in haar huidige vorm te worden opgeheven vanwege haar

FOTO'S: OREN ZIV/ACTIVESTILL.ORG

Racistische leuzen in Tel Aviv: 'Akko is van ons - Kahane had gelijk'

interpretatie van mensenrechten. Uitspraken van het Hof zoals die met betrekking tot de Ka'adan familie (waarbij het een Arabische familie werd toegestaan om een huis in een joodse omgeving te bouwen); het verkopen van land van het Joods Nationaal Fonds aan Arabische burgers van Israël; het amendement op de Wet op het Burgerschap (het Hof heeft nog geen uitspraak gedaan maar het is mogelijk dat een meerderheid van de rechters het amendement zal bestempelen als illegaal); de opening van een autoweg voor Palestijns verkeer - al deze vonnissen zijn in tegenspraak met de kern van de ideologie van Goesj Emoënim: de discriminatie tussen joden en Palestijnen (in Israël en de bezette gebieden) en de erosie van de rechten van de Palestijnen, die hen tot tweederangs burgers zal reduceren.

Heeft een dergelijk Israël een toekomst? Nog afgezien van de vraag of dit acceptabel zou zijn tegen de achtergrond van de joodse geschiedenis en de joodse ethiek, is het duidelijk dat het een hoogst onstabiele en zelfs gevaarlijke situatie betekent. Het is een situatie die het Israël onmogelijk zal maken zijn volle potentieel te benutten, een situatie bovendien waarin Israël gedwongen zal zijn zich voor te bereiden op de mogelijkheid van geweld; een derde intifada bijvoorbeeld, of het einde van de vrede met Egypte en een confrontatie met een nucleair Iran. Jitschak Rabin heeft dat in zijn tijd begrepen.

Bron: Ha'aretz van 25 november 2011
Vertaling Max Hirsch